

РЕШЕНИЕ

№ 18983

гр. София, 17.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 17.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **13429** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на „Соник Старт“ ООД с ЕИК[ЕИК] , представлявано от управителя И. С. И. срещу ЗППАМ № 25-0281-000285/30.09.2025г ,издадена от Т. Г. С. - Началник група към ОДМВР П., РУ К., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „а” от ЗДвП – прекратяване на регистрация на лек автомобил Ш. К. с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца, като в тази връзка са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели №. С..

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна - издадена е в нарушение на материалния и процесуален закон, при допуснати съществени процесуални нарушения. По подробно изложени съображения се прави искане съдът да се произнесе с решение, с което да отмени обжалвания административен акт. Претендират се направените по делото разноски.

В съд.заседание не се явява представител на жалбоподателя и не изразява становище по същество на спора.

Ответникът също не изпраща представител. В придружителното писмо ,с което жалбата е изпратена на Адм.съд П. / впоследствие изпратена по компетентност на АССГ/ е изразено становище за неоснователност на жалбата. Искане потвърждаване на оспорения адм.акт.

СГП са редовно уведомени за възможността да участват в съдебното производство ,но същите не са се явили и не са изразили становище.

Административен съд – София-град, втори състав, III отделение ,въз основа на събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно обстоятелство по делото че жалбоподателят е собственик на лек автомобил, марка Ш. К. с рег. [рег.номер на МПС]

С обжалваната заповед №25-0281-000285/30.09.2025г ,издадена от Т. Г. С. - Началник група към ОДМВР П., РУ К. на основание чл. 171, ал.1, т. 2а, б.“ а“ от ЗДвП, е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца“, като в тази връзка са отнети свидетелството за регистрация на МПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели №. С..

Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че на 29.09.2025г. в 21.37 часа в [община] , по първокласен път № 6 км.267+ 900 около 13.26 ч. в посока от изток на запад е установено управление на въпросния лек автомобил от С. П. Г. с ЕГН [ЕГН] ,без същия да е правоспособен водач - не притежава СУМПС . Съставен бил –АУАН № 4428611 от 29.09.2025г.

Заповедта за налагане на ПАМ е връчена на законния представител на дружеството на 29.10.2025г., а жалбата до съда е подадена чрез органа издал ЗПАМ на 11.11.2025г следователно е допустима за разглеждане .

Разгледана по същество е неоснователна.

В жалбата са изложени факти и са представени доказателства ,че процесния автомобил , чиято регистрация е прекратена е бил ползват служебно от служителя на дружеството – жалбоподателя , а именно Х. Ф. ,а водача при проверката С. П. Г. ,бил напълно непознато за фирмата лице. Твърди се ,че никога и по никакъв повод ,управителя на фирмата не е позволявал използването му от трети лица ,като това изрично било указано на Ф. при предоставяне на автомобила за конкретните нужди на дружеството.

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т.2а от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба и представените по делото заповеди на министъра на вътрешните работи и на директора на СДВР, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Издателят на заповедта за налагане на ПАМ, видно от приложенияте към дело № 2879/2025г на Адм.съд П. заповеди е назначен на длъжност полицейски инспектор в сектор Пътен контрол към отдел „ОП“ на ОДМВР П. РУ К. .

С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона форма – чл. 172, ал.1 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК. В акта са изложени фактическите и правни основания за издаване на заповедта. Фактическите основания за издаване на заповедта са изложени достатъчно ясно и изчерпателно. Няма каквото и да била неяснота по отношение на предмета на мярката, тъй като автомобилът е индивидуализиран чрез посочването на регистрационните табели, които се изземват. Наложената мярка е в минималния предвиден от закона срок и затова липсата на мотиви по отношение на продължителността на срока не представлява каквото и да било нарушение на изискванията за форма. В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Обжалваният акт е съобразен и с целта на закона, която най-общо е да се гарантира безопасността на движението по пътищата.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът съобрази следното:

За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения ЗДвП допуска да се прилагат определени принудителни административни мерки. Видно от текста на закона, един от субектите на мярката по чл. 171, ал.1, т. 2а, б.“а“ от ЗДвП може да е собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за

категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс. При тази правна уредба съдът приема, че предпоставките, уредени в обсъжданата правната норма за налагане на принудителната административна мярка към момента на постановяването ѝ са налице, наложената мярка е със срок на действие, предвиден в закона и то в минималния срок, следователно заповедта не страда от порока материална незаконосъобразност. По делото се установи, че собственикът на автомобила не е положил дължимата грижа и е допуснал ползването му от лице, което е сред изброените в хипотезата на чл. 171, ал.1, т. 2а от ЗДвП. Обстоятелството, че служител на жалбоподателят по своя воля е предоставил на неправопособен водач ,управлението на служебния автомобил , не може да автоматично да освободи от отговорност собственика на автомобила.Това обстоятелство предполага налагане на дисциплинарно наказание на провинилият се служител,но не освобождава от административна отговорност собственика на МПС ,който е допуснал извършването на нарушение . Напротив, доколкото няма официални данни за противоправно отнемане на автомобила от Г. , нито дори твърдение в тази насока, съдът приема, че жалбоподателят с поведението си е допуснал извършване на нарушението. Законът не изисква като предпоставка за налагане на ПАМ да се установява, че ползването на автомобила от неправопособно лице е станало с разрешението на собственика, респ. законния представител. Процесната ПАМ не е предвидено да се налага на собственик, предоставил за ползване автомобила си на неправоспособно лице, а на собственик, чийто автомобил се управлява от неправоспособно лице, т.е. достатъчно е обективно да се установи управлението на автомобила от неправоспособно лице.

Макар да е издадена изцяло в съответствие с материалния закон – чл. 171, ал.1, т. 2а Закона за движение по пътищата, съдът следва да провери дали наложената мярка не ограничава по недопустим начин правото на собственост, гарантирано в чл.1 на протокол № 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи: „Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.”

Съгласно чл. 5 от Протокол № 1, чл.1, чл. 2, чл. 3 и чл. 4 са допълнителни членове на Конвенцията, а Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи е ратифицирана от Република Б. със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г. Съгласно чл.5, ал. 4 от Конституцията на Република Б. международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република Б., са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. Европейският съд по правата на човека чрез своята съдебна практика е дал критериите, въз основа на които се определя дали е налице нарушение на чл.1 от Протокол № 1. Първо следва да се провери дали е налице право на собственост, което да попада в приложното поле на разпоредбата; 2) след това следва да се прецени дали е налице намеса на държавата при упражняване на това право от лице, ползващо се със защита и какво е естеството на тази намеса. Накрая следва да се установи дали намесата е позволена съгласно чл. 1, Протокол № 1, като се предпоставките за това са тя да е предвидена в

закона, да е в интерес на обществото и да е спазен справедлив баланс между конкуриращите се интереси, т.е. намесата трябва да е съразмерна. Понятието „собственост“ по Конвенцията има автономно значение, което не се ограничава с притежаването на вещи. В случая обаче се касае за типично право на собственост върху движима вещ, каквото е правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, което безспорно попада в приложното поле на чл.1 от Протокол № 1 към Конвенцията, затова няма смисъл да се обсъжда подробно обхватът на понятието по Конвенцията. Процесната принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца, несъмнено представлява намеса на държавата при упражняване на правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, тъй като го лишава от възможността за шест месеца да си служи с вещта, която притежава. Както бе посочено по-горе тази мярка е законоустановена със Закона за движение по пътищата. Мярката е предвидена в интерес на обществото – с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата, тъй като управлението на МПС от неправоспособен водач, която носи висок риск за живота и здравето на водача, евентуалните пътници в автомобила и другите участници в движението, както и за материални щети. Мярката е годна да изпълни целта си – несъмнено е, че по време на дерегистрацията, автомобилът не може да бъде ползван от други неправоспособни водачи и по този начин да се създадат предпоставки за пътнотранспортни произшествия. Доколко е налице справедлив баланс между правата на засегнатото лице и интереса на обществото, следва да се преценява с оглед конкретната ситуация: По делото се установи допускане на ползване на автомобила поради небрежност от водач, който не е правоспособен. Като собственик на автомобила жалбоподателят е длъжен така да си служи с него така, че да не допуска автомобилът да се ползва от лице, което няма право да управлява МПС. Като не е изпълнил това си задължение, съдът приема, че в конкретния случай правото на собственост на жалбоподателя не е засегнато по недопустим от Конвенцията начин, доколкото мярката е със срок на действие 6 месеца.

Предвид изложеното, жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Претенции за разноски от страна на ответника не са правени, поради което съдът не следва да се произнася.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, втори състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Соник Старт“ ООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. С. И. срещу ЗППАМ № 25-0281-000285/30.09.2025г, издадена от Т. Г. С. - Началник група към ОДМВР П., РУ К., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на лек автомобил Ш. К. с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца, като в тази връзка са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели №. С..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: